

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/327/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201717
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013201717.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, IČO: 31 303 862, Tulčák 26, Tulčák, právne zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúra 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2921/2013-2.2 zo dňa 16.07.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/226/2013-61 zo dňa 10. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/226/2013-61 zo dňa 10. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2921/2013-2.2 zo dňa 16.07.2013, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Trenčíne (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) č. KÚŽP/2012/530/3045/Ďu zo dňa 02.10.2012.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti, vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákona platného a účinného v čase rozhodnom pre konanie.

Ďalej poznamenal, že predmetom úpravy zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) a súvisiacich predpisov je ustanovenie pôsobnosti orgánov štátnej správy a obcí, povinností právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny. Cieľom právnej úpravy je prispieť k udržaniu ekologickej stability. Zákon preberá záväzky, ktoré vyplývajú z

práva Európskej únie v oblasti ochrany prírody a krajiny, predovšetkým tri smernice, a to smernicu Rady č. 92/43/EEC o ochrane prírodných stanovišť voľne žijúcich živočíchov a rastlín v znení č. 97/62/EC (ďalej len „smernica o biotopoch“), ktorá sa stala základným prostriedkom na ochranu druhov fauny a flóry a ich stanovišť; táto smernica stanovila širokú základňu na zachovanie biologickej rozmanitosti pomocou zachovania prírodných stanovišť a divo žijúcej fauny a flóry, smernicu Rady EC č. 79/409/EEC o ochrane voľne žijúceho vtáctva v znení č. 811854/EEC, č. 85/4111EEC, č. 9112441EEC, č. 94/24IEC a Č. 97/49/EC (ďalej len „smernica o vtákoch“), ktorá chráni divo žijúce druhy vtákov a dôležité stanovišťa, hniezdiská pre ich zachovanie; táto smernica stanovila plán, schému na zachovanie populácií divo žijúcich vtákov vyskytujúcich sa v únii, ich vajec, hniezd, mláďat a stanovišť; má úlohu takisto určiť a adekvátne chrániť hniezdiská a miesta na ich migráciu a takisto reguluje poľovnícke sezóny a výkon (spôsob) poľovníctva; všetky chránené stanovišťa zahrnuté v tomto nariadení sú tiež zahrnuté do súvislej európskej sústavy chránených území známej pod názvom "NATURA 2000". Poslednou je smernica Rady č. 99/22IEC o chove voľne žijúcich živočíchov v zoologických záhradách (ďalej len „smernica o zoo“), ktorej cieľom je ochrana voľne žijúcich živočíchov ex situ a biologickej rozmanitosti. Dôležitým je aj rozhodnutie Komisie č. 97/266/EC týkajúce sa formátu informácií pre navrhované lokality NATURA 2000, ktoré musí plniť každý členský štát pre ním navrhnuté lokality do NATURY 2000. Zákon o ochrane prírody premieta do právneho poriadku Slovenskej republiky záväzky týkajúce sa prírody a krajiny, ktoré vyplývajú z medzinárodných dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná.

V čase rozhodovania vo veci patrilo podľa § 67 písm. f) zákona o ochrane prírody a krajiny niekdajšiemu krajskému úradu životného prostredia oprávnenie rozhodovať o súhlase podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane prírody a krajiny. Uvedené ustanovenie zákona nevymedzovalo konkrétne dôvody udelenia súhlasu. Súd je toho názoru, že zákonodarca týmto spôsobom zveril spôsob aplikácie tohto zákonného ustanovenia do uváženia príslušným správny orgánom oprávneným rozhodovať. Zákon teda prenechal správny orgán diskrečnú právomoc, čo znamená, že je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, aké dôvody vyhodnotí ako dostatočné na udelenie súhlasu, pričom musí samozrejme vychádzať z cieľa a zmyslu zákona, individuálne posúdiť každú žiadosť a jej špecifické okolnosti a nakoniec musí dôvody udelenia či neudelenia súhlasu logicky odôvodniť v rozhodnutí. Rozhodnutie vydané na základe správneho uváženia súd preskúmava v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. len z toho hľadiska, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Na strane druhej však ani správny orgán nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu správneho orgánu v súlade so zákonom stanovenými podmienkami (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Sžo27/2011 z 29.02.2012). Svojevôľa by sa prejavila napríklad v nelogickom alebo neprimeranom dôvode súhlasu, v uvedení nepravdivého dôvodu, alebo v tom, že správny rozhodne bez akéhokoľvek podkladu, bez logického súvisu, neobjektívne (zaujato), zjavne neopodstatnene, či v príkrom rozpore so záujmami definovanými zákonom o ochrane prírody (uvedenými napr. v § 2 ods. 1).

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného (prvostupňového rozhodnutia) pre nedostatok dôvodov súd uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že sa žalovaný vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, ktoré boli zhodné s tými, ktoré žalobca vzniesol prvostupňovému správny orgán. Uvedené vyplýva i z vyššie uvedeného textu odôvodnenia rozsudku, kde súd opísal námietky žalobcu vznesené v správnom konaní (str. 2 rozsudku), stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“) (str. 3 rozsudku) a stanovisko správneho orgánu prvého stupňa (str. 5, 6 rozsudku), na ktoré vo svojom rozhodnutí poukázal žalovaný. Z uvedeného opisu zároveň vyplýva, že nebolo opodstatnené tvrdenie žalobcu, že by sa žalovaný venoval vo svojom rozhodnutí len hospodárskemu hľadisku posudzovanej veci a nie posúdeniu veci z hľadiska ochrany prírody. Súd podotýka, že rozhodnutie správneho orgánu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku, nerobí nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov skutočnosť, že v odôvodnení len poukáže na znenie odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia. Pre preskúmanie úplne postačí, pokiaľ sa v takomto rozhodnutí poukáže na dôvody predchádzajúceho (prvostupňového) rozhodnutia, s ktorým sa rozhodujúci správny orgán stotožnil a zároveň sú dôvody prvostupňového rozhodnutia dostatočne

vysvetlené. Nie je nevyhnutné opakovať alebo inými slovami formulovať odôvodnenie, pokiaľ toto nemá formálnu ani obsahovú vadu.

Pri akomkoľvek rozhodnutí možno polemizovať o jeho odbornej úrovni, či správny orgán mohol svoje argumenty vysvetliť podrobnejšie, alebo sa precíznejšie vysporiadať s tvrdeniami účastníka konania, ktoré možno považovať za právne významné. Súd však hodnotí preskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu len v miere jeho minimálnej argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov správny orgán vydal meritórne rozhodnutie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia a ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy. V tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Pre súd je rozhodujúce, či rozhodnutie vydané na základe zákonom povolenej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Odvolacie námietky žalobcu sú v napadnutom rozhodnutí (prvostupňovom) podrobne opísané, je zrejmé, že sa žalovaný nimi zaoberal a v rozhodnutí sa s nimi zrozumiteľne a preskúmateľne vysporiadal. Je zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k právnemu záveru vo svojom rozhodnutí a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedené podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva.

Pokiaľ ide o žalobcom namietanú nepresnosť identifikácie územia vo výroku prvostupňového rozhodnutia, ktoré nie je identifikované jednotkami polohového určenia územia (parcelnými číslami), ale jednotkami priestorového rozdelenia lesa (ďalej len „JPRL“), súd sa ani s touto námietkou žalobcu nestotožnil. Súd je toho názoru, že na určenie konkrétneho územia na povolenú lesohospodársku činnosť a na účely hospodárskej správy lesov je presnejšie a praktickejšie vymedzenie územia prostredníctvom JPRL. Pri samotnej realizácii zásahu povoleného preskúmaným rozhodnutím sa v lesnom poraste ľahšie orientuje podľa JPRL- identifikátora rozlišujúceho vek porastu v tzv. porastovej mape, ako keby bolo toto územie identifikované napríklad podľa parciel a ich čísel uvedených v mape katastrálneho operátu. Bez identifikácie územia prostredníctvom JPRL by sa v danom území nemohol správne určiť ani stupeň územnej ochrany v rámci povolených činností požadovaných žiadateľom. Súd podotkol, že pokiaľ ide o žalobcov argument poukazujúci na iné rozhodnutie žalovaného dávajúce za pravdu tvrdeniu žalobcu o potrebe určiť priestor na vykonanie povoloňovaných činností podľa parcelných čísel, takéto rozhodnutie nie je pre súd právne záväzná a v ňom vyslovený právny názor nebol pre posúdenie zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia právne relevantný. Z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, akého katastrálneho územia a lokality sa rozhodnutie týka, a to spôsobom vylučujúcim jeho zámenu s inými územiami a lokalitami, pričom v odôvodnení rozhodnutia je uvedené aj parcelné číslo, kde sa rozhodnutím dotknuté porasty nachádzajú.

Na základe uvedených skutočností, po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia v medziach žalobných dôvodov, dospel súd k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na jeho vecný neúspech nepriznal.

Žalobca v zákonnej lehote podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Rozsudok súdu prvého stupňa považoval žalobca za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. - súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že súd prvého stupňa prešiel mlčaním podstatu žalobných námietok uvedených v žalobe. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že vo svojej žalobe poukázal na konkrétne námietky, ktoré vzniesol ešte pred vydaním rozhodnutia o vydaní súhlasu na výstavbu lesnej cesty, no z obsahu prvostupňového rozhodnutia nie je možné zistiť, z ktorých podkladov prvostupňový správny orgán vyvodil skutočnosti,

ktoré vyústili do vydania rozhodnutia o vydaní súhlasu. Keďže ani žalovaný nevysvetlil, čo bolo základom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o udelení súhlasu, podľa žalobcu jeho rozhodnutie trpí rovnakým nedostatkom ako rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Ďalej namietal, že sa nemožno stotožniť ani so záverom súdu prvého stupňa o tom, že výrok rozhodnutia, ktorým sa vydáva súhlas v území s druhým stupňom ochrany, a ktorý neobsahuje identifikáciu územia jednotkami identifikujúcimi územie, je správny. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 6525/2011-1.10 zo dňa 02.04.2012, v ktorom je vysvetlené, akým spôsobom je potrebné identifikovať územie v rozhodnutiach vzťahujúcich sa k územnej ochrane územia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 07.09.2015, v ktorom k jednotlivým námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uviedol nasledovné:

Ad 1) Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že prvostupňový súd sa nevyrovnal so žalobcovými námietkami, a napadnuté rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/95/2007, ktoré vychádza z ustálenej judikatúry správneho súdnictva, v prípade, že odôvodnenia rozhodnutí vydané v správnom konaní, sú dostatočne podrobné, zodpovedajúce zákonným požiadavkám ustanovenia § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu o povolení výnimky alebo vydaní súhlasu, nie je potrebné v odôvodnení rozsudku súdu opakovať. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozsudku súdu, súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto odôvodnenie súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Vzhľadom na osobitosti súdneho preskúmavacieho konania, upraveného v piatej časti O.s.p. v porovnaní s občianskoprávnym konaním v prvom stupni podľa tretej časti O.s.p. je postačujúce stručné uvedenie dôvodov so záverom, že postup žalovaného správneho orgánu bol zákonný a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, čím sa súd stotožnil s vecnými dôvodmi žalovaného správneho orgánu uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí oboch stupňov v danej veci, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o povolení výnimky alebo vydaní súhlasu.

Žalovaný vyjadril názor, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a žalobu ako neodôvodnenú zamietol, pričom odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty žalobcu. Odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdneho konania a je plne v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

Správne orgány v konaní vo veci žiadosti žiadateľa postupovali v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 Správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správny orgán 1. stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku náležite uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Žalovaný konkrétne citoval str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutia. Uviedol, že z citovaného vyplýva, ako sa prvostupňový správny orgán vysporiadal s námietkami a návrhmi ŠOP SR, Správy Chránenej krajinej oblasti Kysuce (ďalej len „Správa CHKO Kysuce“) a žalobcu, ako aj odôvodnenosť vydaného súhlasu. Prvostupňový správny orgán zhodnotil všetky, a to aj negatívne dopady na životné prostredie v súvislosti s povolenou činnosťou a dospel k záveru, že dodržaním stanovených podmienok,

prostredníctvom ktorých majú byť v maximálnej miere eliminované nežiaduce vplyvy na životné prostredie v predmetných JPRL, bude povolená činnosť najvhodnejším prostriedkom pre obhospodarovanie lesa a pre naplnenie základného účelu deklarovaného v ustanovení § 2 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny.

Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že postup prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu v rámci správneho konania je v súlade so Správnym poriadkom a zákonom o ochrane prírody a krajiny a skutkový stav bol náležite zistený. Prvostupňové rozhodnutie, ako aj rozhodnutie žalovaného obsahujú všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 Správneho poriadku a z odôvodnení predmetných rozhodnutí je zrejmé, akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov a ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali.

Ad 2) Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že výrok prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol vydaný súhlas na vykonanie činnosti v území s druhým stupňom ochrany, neobsahuje správnu identifikáciu územia.

Uviedol, že podľa zákona o ochrane prírody a krajiny vydanie súhlasu na vykonanie činnosti v rámci podmienok územnej ochrany nie je podmienené určením dotknutého územia parcelnými číslami. Na vymedzenie lokality vyhlásenej za chránené územie podľa zákona o ochrane prírody a krajiny postačuje vymedzenie územia jasnou hranicou, čo je splnené aj v prípade vymedzenia územia prostredníctvom jednotiek priestorového rozdelenia lesa, ktoré je postačujúce pre potrebnú identifikáciu územia z hľadiska ochrany prírody a krajiny. Používanie jednotiek priestorového rozdelenia lesa pri výkone hospodárskych činností vyplýva z ustanovenia § 39 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o lesoch“). Ďalej poukázal na znenie § 39 ods. 6 zákona o lesoch a § 2 ods. 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky Č. 31/1999 Z. z. o lesnej hospodárskej evidencii.

Námietku žalobcu týkajúcu sa citácie z rozhodnutia ministra životného prostredia č. 652512011-1.10 (12/2011-rozkl.) zo dňa 02.04.2012, kde sa správnomu orgánu vytýka, že na vykonanie povoľovaných činností určilo polohu len podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa a nie podľa parcelných čísel, odmietol ako bezpredmetnú.

Mal za to, že prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie napadnuté žalobcom, ako aj postup správnych orgánov v správnom konaní sú v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a správnym poriadkom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je vecne správny. Žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a zamietol podané odvolanie žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.11.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je

správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 2921/2013-2.2 zo dňa 16.07.2013. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. KÚŽP/2012/530/3045/Đu zo dňa 02.10.2012, ktorým bol daný súhlas podľa § 13 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny žiadateľovi Lesy Slovenskej republiky, š.p., odštepny závod Považská Bystrica na výstavbu trvalej približovacej lesnej cesty v území s druhým stupňom ochrany prírody v Chránenej krajinej oblasti Kysuce v k. ú. G. v JPRL č. 124 a č. 130A.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, vo svojom odôvodnení sa následne obmedzí iba na uvedenie doplňujúcich zistení a záverov (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu.

Námietku žalobcu týkajúcu sa citácie z rozhodnutia ministra životného prostredia č. 652512011-1.10

(12/2011-rozkl.) zo dňa 02.04.2012 vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, nakoľko okolnosti oboch prípadov a podmienky, ktoré mali byť splnené na vydanie súhlasu na požadované činnosti, ako aj podklady pre vydanie rozhodnutia sú v oboch prípadoch iné a nevykazujú dostatočnú podobnosť na to, aby sa dali považovať za skutkovo zhodné alebo podobné prípady v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

Taktiež je nedôvodná námietka žalobcu, že krajský súd prešiel mlčaním podstatu žalobných námietok. Odvolací súd poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Podľa názoru odvolacieho súdu bola celá vec prešetrovaná riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého uvedené vyplýva. Správny orgán 1. stupňa za účelom náležitého zistenia skutkového stavu listom č. KÚŽP12012/530/2758/Đu zo dňa 03.09.2012 nariadil ústne pojednávanie a miestnu obhliadku. Zároveň si uvedeným listom k predmetu konania vyžiadal odborné stanovisko od ŠOP SR, Správy CHKO Kysuce. Ústne pojednávanie sa uskutočnilo dňa 20.09.2012 na Obecnom úrade v Hornej Marikovej za účasti zástupcov správneho orgánu 1. stupňa, žiadateľa, žalobcu, ŠOP SR, Správy CHKO Kysuce a obce Horná Mariková. Na ústnom pojednávaní žiadateľ doplnil podanie o písomné vyjadrenie a zjednodušenú projektovú dokumentáciu a zástupca ŠOP SR, Správy CHKO Kysuce predložil odborné stanovisko č. CHKO KY 458/2012 zo dňa 19.09.2012 vo veci zámeru realizácie predmetnej lesnej cesty. Následne prítomní vykonali miestnu obhliadku dotknutých jednotiek priestorového rozdelenia lesa č. 124 a 130 A, z priebehu ktorej správny orgán 1. stupňa vyhotovil fotodokumentáciu. Z priebehu ústneho pojednávania a miestnej obhliadky bola vyhotovená prezenčná listina a zápis.

V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. S vyhodnotením podkladov, ako aj s odôvodnením rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa sa stotožnil aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, sú i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu a správne právne posúdené. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Preto s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal neúspech v konaní a žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.